

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2934/2018
13.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Мијановић адвокат из ..., против туженог ЈКП „Пут“ Нови Сад из Новог Сада, чији је пуномоћник Драган Ђорђевић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 909/18 од 30.04.2018. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 909/18 од 30.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1560/2017 од 12.02.2018. године која је исправљена решењем тог суда П1 1560/2017 од 28.02.2018. године, ставом првим изреке, поништено је решење туженог о отказу уговора о раду због непоштовања радне дисциплине број .. од 27.10.2015. године и обавезан тужени да врати тужиоца на послове који одговарају врсти и степену његове стручне спреме у року од осам дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио да га суд врати на посао који је обављао пре доношења побијаног решења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде штете по основу неисплаћене зараде и минулог рада за период од 27.10.2015. године до 31.12.2016. године исплати износ од 464.694,42 динара са законском затезном каматом на износ од 435.094,73 динара почев од 19.01.2017. године до исплате, у року од осам дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на износ изгубљене зараде и минулог рада за период од 27.10.2015. године до 31.12.2016. године за тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање у висини на дан уплате, према обрачуну Републичког фонда за социјално осигурање, Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање и Националне службе за запошљавање, у року од осам дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да надокнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 206.344,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од осам дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев тужиоца за

исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка за период од пресуђења до извршности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 909/18 од 30.04.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1560/2017 од 12.02.2018. године, исправљена решењем истог суда од 28.02.2018. године, у усвајајућем делу. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије о недостацима због којих се правилност другостепене пресуде не може испитати (противречност изреке и разлога; нејасноћа и противречност датих разлога, односно изостанак разлога о битним чињеницама; противречност између онога што је у разлозима пресуде наведено о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника) указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12. става 2. наведеног члана која није законски разлог за овај ванредни правни лек (члан 407. став 1. тачка 2. ЗПП). Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, учињеној у другостепеном поступку, јер је другостепени суд ценио наводе жалбе којима је тужени оспоравао оцену доказа изведених у првостепеном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем туженог од 27.10.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине прописане чланом 87. став 1. тачка 26. Колективног уговора туженог - неоправданог изостанка са рада дуже од пет дана у току 2015. године. Пре доношења овог решења тужиоцу је достављено упозорење о разлозима за отказ уговора о раду на које се он писмено изјаснио. Тужилац је због погоршаног здравља 08.09.2015. године отворио боловање у трајању од 25 дана јер је поднео захтев за утврђивање преостале радне способности. С`обзиром да се у претходном периоду често налазио на боловању и да је зато био контролисан од стране послодавца, тужилац је тражио да користи годишњи одмор како би то време искористио за заказане медицинске третмане ван места свог пребивалишта, које не би смео да напусти ако је на боловању. Са таквим захтевом усмено се обратио свом непосредном руководиоцу - шефу ..., који га је упутио на његовог руководиоца - шефа службе То лице је, када му се тужилац обратио са истим захтевом, усмено наложило тужиоцима непосредном руководиоцу да у сарадњи са правном службом туженог реши питање коришћења годишњег одмора. Након тога је шеф ... усмено, у телефонском разговору, обавестио тужиоца да му је одобрено коришћење годишњег одмора од 11.09.2015. године и да може закључити боловање. Тужилац је тако и поступио, боловање отворено 08.09.2015. године закључио је 11.09.2015. године и

дознаке предао туженом. Тужилац није долазио на посао и тек након 15 дана позвао га је његов непосредни руководиоца, и у телефонском разговору му саопштио да постоји проблем са коришћењем годишњег одмора који директор туженог није одобрио. Тужилац је и раније користио годишњи одмор по усменом одобрењу свог руководиоца, без претходног уручења решења о коришћењу годишњег одмора, што је била уобичајена пракса код туженог. Тужилац је 01.10.2015. године поново отворио боловање на којем се налазио у време када је донето решење о отказу уговора о раду. Решење о отказу тужиоцу је упућено на адресу његовог пребивалишта, препорученом поштанском пошиљком која није уручена јер прималац није био затечен у свом стану. Тужилац није примио обавештење о постојању неуручене поштанске пошиљке, па исту није преузео у пошти. Због тога је пошиљка враћена пошиљаоцу - туженом, који је 20.11.2015. године решење истакао на огласну таблу. Тужиоцу је решење о отказу уговора о раду уручено лично у просторијама туженог, 23.12.2015. године, након обраћања инспекцији рада и на интервенцију инспектора рада.

На овако утврђено чињенично стање, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право, због чега наводи туженог о погрешној примени материјалног права нису основани.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Према члану 87. став 1. тачка 26. Колективног уговора туженог, запосленом се може отказати уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и не поштује радну дисциплину, и то ако неоправдано изостане са рада пет дана у току календарске године.

За непоштовање радне дисциплине као отказног разлога, поред радње која представља разлог за отказ уговора о раду, потребно је да код запосленог постоји и свест о томе да својим понашањем не поштује радну дисциплину.

У конкретном случају, тужилац није долазио на посао дуже од пет дана. Он то није чинио у уверењу да се налази на годишњем одмору јер га је његов непосредни руководиоца обавестио да му је коришћење годишњег одмора одобрено. Тужилац је сматрао да користи годишњи одмор, иако решење о коришћењу годишњег одмора није добио, јер је код туженог од раније постојала пракса да се запосленом одобри коришћење годишњег одмора и да му се решење о томе тек накнадно уручи. У том уверењу тужилац је закључио већ отворено боловање и дознаке доставио туженом, који од тада има сазнање о непостојању разлога за привремену спреченост тужиоца за рад. Иако има сазнање да тужилац не долази на посао и да је закључио боловање, тужени га не позива да дође на рад, већ за проблеме у вези са коришћењем годишњег одмора тужилац сазнаје тек по истеку времена које је општим актом послодавца предвиђено као разлог за отказ уговора о раду у случају неоправданог изостанка са посла. У таквим околностима, довођењем и одржавањем тужиоца у уверењу да му је одобрено коришћење годишњег одмора, његов изостанак са посла није праћен свешћу да на тај начин крши радну дисциплину која се може санкционисати отказом уговора о раду.

О спорном питању благовремености поднете тужбе (члан 195. Закона о раду), ревизијски суд прихвата аргументе нижестепеног суда.

Последица поништаја решења о отказу уговора о раду је враћање тужиоца на рад, накнада штете - исплата зараде и уплата доприноса, у складу са чланом 191. став 1-4 Закона о раду. Ревизија туженог не садржи конкретне разлоге којима се оспорава правилност другостепене пресуде у том делу.

Сходно изложеном, на основу члана 414. став1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић